

den ærede Minister vil erkjende med mig, at her er en Lov, der bevilger Penge, der ville komme frem paa næste Aars Til lægsbevilling.

Indenrigsministeren ad interim: Sa ganske vist, det vil kun være en reen Forglemmelse, om det ikke stete.

S. Jørgensen: Det er kun et Par korte Bemærkninger, jeg vil tillade mig at gjøre. Med Hensyn til hvad den høitærede Minister har udtalt, staager det ogsaa bestemt for mig, at det, som er Hovedsagen, er, at Fiskene kunne faae frit Løb, saaledes at de ikke blive standsede eller opfangede, men ialtsald en Deel af dem kan komme til den yderste Ende af Fjorden. Med Hensyn til hvad den ærede Rigsdagsmand for Holbø Amt's anden Valgkreds (Tscherning) udtalte om, at 5 Aar maatte være en passende Tid til at gjøre et Forsøg i denne Retning, kan jeg dog ikke deri være ganske enig med ham. For det Første vil jeg henvise til Forhandlingerne om Limfjordsfiskeriet. Saavidt jeg erindrer, blev derom givet en Lov i 1857. Endvidere erindrer jeg ikke rettere, end at denne Lov ifjor blev forandret, og endelig have vi endnu i Aften Beviset for, at den atter er forandret i Aar. Altsaa, hvis det skulde være uforandret staaet fast i 5 Aar, vilde det ikke være rigtigt. Jeg skal endnu bemærke en Sætning, man bruger meget hos os; man siger: medens Græsset groer, dør Koen. Jeg troer, at det kan anvendes i dette Tilfælde. Hvis der skulde træffes Bestemmelser, der vilde forhindre endeel fattige Fiskere i deres Erhverv, i de Rettigheder, de i lang Tid have havt, og som de have troet sig i retlig Besiddelse af — og det kan være, at man uretmæssigt forhindrer dem deri; man kan sige feil — saa synes det mig, at 3 Aar er den længste Tid, som en saadan Forhindring burde staae. Jeg anseer derfor, i Modsetning til den ærede Rigsdagsmand for Holbø Amt's 2den Valgkreds, 3 Aar for at være passende til at gjøre et saadant Forsøg.

Tscherning: Jeg for min Part har indladt mig overmaade lidt paa Lovene om Limfjordsfiskeriet; men havde jeg indladt mig paa dem, havde jeg gjort mig Umage for ikke

at komme saa hyppigt til Forandring, da jeg er overbevist om, at de hyppigt gjentagne Forandringer, hvorved man kun gaar forsøgsvis tilværks, ville gjøre, at man tilsidst intet Udbytte faaer af Forsøgene. Enhver, som har havt med Forsøg at gjøre, vil være kommen til den Overbeviisning, at Sandheden kun kan findes gjennem en meget hyppigt gjentagen Række af eensartede Foretagender; jo mere eensartede de ere, og jo hyppigere de komme igjen under de samme Betingelser, desto nærmere kommer man Sandheden i Enderesultatet. Man kommer albrig til absolut Sandhed gjennem Forsøg, man kan kun komme den nærmere; men jo hyppigere man gjør Forandring i sine Forsøg, desto mere bliver man staaende paa det usikre Gebeet. 3 Aar ere under saadanne Omstændigheder for kort. Det, der her er Spørgsmaal om, er ikke, hvorledes Regjeringen i den givne Tid skal røgte sit Hverv — det er fremhævet i første Paragraph — men hvorlænge den Lov skal bestaae, som giver Regjeringen Myndighed til at røgte dette Hverv; hvor lang Tid der skal gaae hen, inden man skal forsøge at forhindre Regjeringens frie Handlemaade med Hensyn til disse Forsøg. Tiden troer jeg ikke kan være kortere end 5 Aar, som den her er angiven, og jeg anseer ethvert Forsøg paa at gjøre den kortere for skadeligt. Naar man siger, at fattige Folk kunne komme til at lide derunder, saa siger jeg, at dersom det skulde hændes sig, at trufulde Foranstaltninger, som i Tidens Længde vilde skaffe et rigeligere Udbytte af Fiskeriet, skulde i den mellemliggende Tid fremkalde Fattigdom, maatte man søge at bøde derpaa og ad directe Veie afhjælpe Fattigdommen; thi vilde man, for at afhjælpe Fattigdommen for dog ikke ret mange Personer, lade vedblive at bestaae saadanne Foranstaltninger, som gjorde, at Fiskeriet vedblev at give et slet Udbytte, vilde det være den allerseilagtigste Fremgangsmaade. Har man Tro paa at kunne ophjælpe Fiskeriet ved disse Foranstaltninger, maa man holde ud i Forsøgene og bære den Ulempe, at der i en forbigaaende Tid bliver et ringere Erhverv, og blive Ulemperne saa store, at Befolkningen lider derved i høiere Grad, end de paagjældende Communer kunne bære det, maa man hellere komme dem umiddelbart til Hjælp,